

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a členov senátu JUDr. Rudolfa Čirča a JUDr. Ivana Machyniaka, v právnej veci žalobcu **JUDr. Ing. P. P.**, advokáta so sídlom v T., proti žalovanej **D. K.**, bývajúcej v T., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. I. B., advokátkou so sídlom V., **o zaplatenie 1 715,66 eur s príslušenstvom**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18 C 7/2006, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. novembra 2008 sp. zn. 9 Co 222/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a**.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na súde dňa 17. februára 2005 žalobca sa domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu 51 686 Sk spolu s úrokom z omeškania. Ako rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzoval uplatnené právo, uviedol, že sa dňa X. dohodol so žalovanou o poskytnutí právnej pomoci v súvislosti s predajom jej bytu, „najmä na vykonaní všetkých úkonov smerujúcich k mimosúdnemu vyporiadaniu vzťahov voči spoločnosti S.S., IČO: X.“, ktoré úkony v podstate spočívali v zvrátení účinkov zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva žalovanou na uvedený nebankový subjekt. Celková výška odmeny za právnu pomoc predstavuje sumu 61 686 Sk, z ktorej žalovaná uhradila na preddavku iba 10 000 Sk.

Okresný súd Trnava (súd prvého stupňa) rozsudkom z 2. júna 2008 č.k. 18 C 7/2006-123 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej, do rúk jej zástupkyne, náhradu trov konania v sume 17 097 Sk. Vychádzal z toho, že z vykonaného dokazovania nie je možné vyvodiť záver, že účastníci konania uzavreli zmluvu o poskytnutí právnych služieb, na základe ktorej žalobca mal vykonať úkony právnej pomoci s cieľom vyrovnať právne vzťahy medzi žalovanou a spoločnosťou S.. a predať byt žalovanej, a ani záver, že by sa účastníci dohodli na tarifnej odmene vyplývajúcej z hodnoty, resp. druhu veci a počtu úkonov právnej služby. Mal však za preukázané, že medzi účastníkmi konania bola konkludentne uzavretá zmluva o poskytnutí právnych služieb, predmetom ktorej bolo vyrovnanie právnych vzťahov medzi žalovanou a spoločnosťou S.. súvisiacich so zabezpečovacím prevodom práva k bytu žalovanej s tým, že si zmluvné strany za poskytnutie právnej služby spočívajúcej „v úplnom vybavení veci (zápis žalovanej na LV, ako vlastníčky predmetného bytu)“ dohodli paušálnu odmenu vo výške 10 000 Sk. Podľa súdu prvého stupňa tento záver vyplýva jednak z plnomocenstva z 27. júla 2004, ako aj z príjmového pokladničného dokladu z toho istého dňa, ktorým žalobca potvrdil prevzatie sumy 10 000 Sk z titulu „odmena advokáta“.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave (odvolací súd) rozsudkom z 18. novembra 2008 sp. zn. 9 Co 222/2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 29 186 Sk s 9 %-ným úrokom z omeškania od 10. novembra 2004 do zaplataenia a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Vo veci samej tak rozhodol majúč za to, že súd prvého stupňa zo zisteného skutkového stavu nevyvodil správny právny záver. Podľa odvolacieho súdu pochybil súd prvého stupňa, ak pri posúdení veci zohľadnil iba príjmový pokladničný doklad z 27. júla 2008 bez súvislosti s plnomocenstvom z toho istého dňa, ustanovenia ktorého hovoria o odmene spolu s výdavkami a náhradou za stratu času, čo nekorešponduje s tým, čo je obsiahnuté v príjmovom pokladničnom doklade. V tomto doklade naostatok nie je uvedené, že by suma 10 000 Sk predstavovala paušálnu odmenu advokáta. Námietku žalovanej, že v potvrdení (príjmovom pokladničnom doklade) nie je uvedené, že ide o zálohu, či preddavok na odmenu, nepovažoval za tak významnú, že by mohla mať za následok zánik práva žalobcu na odmenu. Za správnu považoval argumentáciu žalobcu, že ak medzi účastníkmi pri uzavretí zmluvy o poskytnutí právnych služieb nedošlo k dohode o zmluvnej odmene, treba použiť ustanovenie vyhlášky č. 163/2002 Z.z. (účinnnej

a platnej v čase poskytnutia právnych služieb) o základnej sadzbe tarifnej odmeny. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd považoval za preukázaný základ práva žalobcu na odmenu, nie však vo výške uvedenej v špecifikácii z 27. septembra 2004. Dospel totiž k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, že úkony právnej pomoci uvedené v bodoch 6. a 7. špecifikácie vykonal na požiadavku žalovanej. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobcovi patrí za ním vykonané právne služby, s prihliadnutím na už žalovanou zaplatenú sumu 10 000 Sk, odmena vo výške 29 186 Sk.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaná podala dovolanie. Navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. tým, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Na odôvodnenie opravného prostriedku okrem iného uviedla, že v konaní jednoznačne preukázala, že suma 10 000 Sk bola medzi účastníkmi dohodnutá ako paušálna odmena za všetky úkony právnej pomoci vykonané žalobcom pri vyrovnaní jej pôžičky od spoločnosti S.. Mala za to, že súd prvého stupňa zistený skutkový stav posúdil právne správne a odvolací súd zmenil jeho rozhodnutie neopodstatnene.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej, ktoré mu bolo doručené 18. augusta 2009, nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá

procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania; ostatne uvedenými ale iba vtedy pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť (skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.), dovolací súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žalovaná vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní žiadna z týchto väd ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamietala, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Tieto tzv. iné vady sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 3 O.s.p. a pod. V dovolacom konaní nevyšli najavo ani tzv. iné procesné vady konania. Odvolací súd síce ustálil iný skutkový stav než súd prvého stupňa keď na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že účastníci sa nedohodli na paušálnej odmene 10 000 Sk za žalobcom poskytnuté právne služby, urobil tak ale v súlade s ustanovením § 213 ods. 3 O.s.p. Dokazovanie listinnými dôkazmi, len na základe ktorých dospel k iným skutkovým záverom (výpovede svedkov inak nehodnotil), v potrebnom rozsahu zopakoval sám a prihliadol pritom na prednesy účastníkov, resp. ich zástupcov. Nebolo by možné odvolaciemu súdu dôvodne vytýkať, že s prihliadnutím

na obsah spisu inak hodnotil dôkazy vykonané plnomocenstvom z 27. júla 2004, špecifikáciou úkonov právnej služby z 27. septembra 2004, faktúrou č. X. a príjmovým pokladničným dokladom z X.. Hoci záver o tom, ktoré zo skutkových tvrdení účastníkov majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej so zreteľom na právny dôvod žaloby a ktoré z týchto tvrdení boli aj preukázané, je záverom skutkovým, ktorý dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zásadne nepreskúmava, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že tu niet žiadneho dôvodu, pre ktoré by bolo možné spochybnit' záver odvolacieho súdu prijatý po hodnotení dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., ktorý odvolací súd riadne odôvodnil. K tomu dovolací súd iba poznamenáva, že žalovaná vytýka odvolaciemu súdu chyby v ustálení skutkového stavu aj v rozpore s obsahom spisu, dokonca v rozpore so svojimi skoršími prednesmi. V dovolaní napr. nenáležite tvrdí, že „žalobcom bola uistená, že celá jeho odmena v tejto veci bude 10 000 Sk“, resp. že „táto odmena bola za celé zastupovanie“. Zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa z 5. septembra 2007 taký záver nijak nevyplýva. Na tomto pojednávaní žalovaná uviedla: „My sme sa s tu prítomným žalobcom nedohodli na žiadnej odmene za poskytnutie jeho právnych služieb. Ja som mu dňa 27.7.2004, kedy som ho navštívila v kancelárii, zložila sumu 10 000 Sk, myslela som si, že je to odmena s tým, že ak by pre mňa ešte niečo robil, tak si to doúčtuje“. V závere svojho prednesu, po spochybnení položiek č. 3., 6. a 7. špecifikácie úkonov právnej služby, uviedla: „Ostatné úkony právnej služby som ochotná žalobcovi v celom rozsahu zaplatiť s prihliadnutím na sumu 10 000 Sk, ktorá bola zaplatená žalobcovi dňa 27.7.2004“.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu, či žalovaná dôvodne vytýka odvolaciemu súdu, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako to výslovne uvádza v odôvodnení svojho dovolania. Tu považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že nesprávnym právnym posúdením veci je chyba v aplikácii práva na zistený skutkový stav, k čomu dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Obsah dovolacích námietok žalovanej, označených ako dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ale nasvedčuje tomu, že žalovaná v skutočnosti nevytýka odvolaciemu súdu použitie nesprávneho právneho predpisu, ani jeho nesprávnu aplikáciu na danú vec, ale to, čo v skutočnosti by mohlo naplniť znaky (inej) vady konania pri zisťovaní skutkového

stavu a hodnotení dôkazov; svoje závery o nesprávnom právnom posúdení veci vyvodzuje z iného hodnotenia dôkazov a z toho, že odvolací súd neprihliadol na niektoré, podľa nej významné skutočnosti a zistenia.

Napriek uvedenému, dovolací súd preskúmal vec aj z hľadiska, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny (náležitý) právny predpis a či ho na danú vec aj správne aplikoval. Dospel k záveru, že odvolaciemu súdu nie je možné dôvodne vytýkať chybu ani pri aplikácii práva. Použitie a výklad ustanovení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a vyhlášky č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej a platnej v čase poskytnutia právnych služieb na zistený skutkový stav je správny a náležite odôvodnený.

Keďže odvolací súd na daný skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotéze použitého právneho predpisu, rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska ostatného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudkom zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd ale žalobcovi nepriznal náhradu trov, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková